

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-150/09 Ningbo Yonghong Fasteners Co., Ltd. przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 ⁽¹⁾ z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w zakresie w jakim dotyczy wnoszącego odwołanie, oraz
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem w sprawie T-150/09.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że wnioski Sądu dotyczące pierwszego zarzutu podniesionego przed Sądem naruszają prawo w wielu aspektach oraz wypaczają środki dowodowe. Wnoszący odwołanie twierdzi zatem, że należy uchylić zaskarżony wyrok. Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że okoliczności faktyczne podniesione na poparcie pierwszego zarzutu zostały wykazane w wystarczającym stopniu, tak że Trybunał może orzekać w przedmiocie tego zarzuty. Wnoszący odwołanie kwestionuje wyłącznie wnioski Sądu dotyczące (początkowego) pierwszego zarzutu na podstawie trzech zarzutów odwołania.

Po pierwsze, poprzez wprowadzenie kryterium „jedynej prawdopodobnej hipotezy”, z uwagi na które termin trzech miesięcy ustanowiony w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 ⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) nie znajduje rzekomo zastosowania, w zaskarżonym wyroku ten trzymiesięczny termin został pozbawiony znaczenia. W rezultacie, w zaskarżonym wyroku dokonano wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego w niedopuszczalny z prawnego punktu widzenia sposób, gdyż sąd nie może dokonać wykładni powodującej, że całe przepisy lub ich fragmenty stają się zbędne lub niepotrzebne.

Po drugie, badając skutki prawne nie zachowania terminu proceduralnego, w zaskarżonym wyroku zastosowano błędne kryterium, nakładając w związku z tym nieuzasadniony ciężar dowodu na wnoszącego odwołanie. Gdyby w zaskarżonym wyroku zastosowano odpowiednie kryterium, jak zostało ono określone przez Trybunał w poprzednich sprawach, uznano by, że nie zachowanie terminu proceduralnego uzasadniało stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

Wreszcie, Sąd przyjmując te wnioski wypaczył przedstawione mu środki dowodowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 29, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 listopada 2012 r. w sprawie T-114/11, Giordano przeciwko Komisji wniesione w dniu 31 grudnia 2012 r. przez Jeana-François Giordana

(Sprawa C-611/12 P)

(2013/C 71/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-François Giordano (przedstawiciele: adwokaci D. Rigeade i A. Scheuer)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 7 listopada 2012 r. wydanego przez Sąd w sprawie T-114/11.

W konsekwencji:

- stwierdzenie, że w następstwie przyjęcia rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ⁽¹⁾ Jean-François Giordano poniósł szkodę;
- zasądzenie od Komisji na rzecz Jeana-François Giordana kwoty pięciuset czterdziestu dwóch tysięcy pięciuset dziewięćdziesięciu czterech euro (542 594 EUR) z tytułu szkody powiększonej o ustawowe odsetki i opłaty włącznie z kapitalizacją wspomnianych odsetek;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów na poparcie odwołania.

Po pierwsze, twierdzi on, że Sąd popełnił błąd, uznając, że szkoda, na którą wnoszący odwołanie się powołuje, nie jest rzeczywista i pewna, podczas gdy przedwczesne zaprzestanie

działalności połowowej spowodowało po jego stronie szkodę sprowadzającą się do utraty możliwości złowienia całości swej kwoty.

Po drugie, wnoszący odwołanie uważa, że Sąd naruszył art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002⁽²⁾ oraz popełnił oczywisty błąd w ocenie. Zgodnie z art. 7 ww. rozporządzenia, jedynie poważne zagrożenie ochrony zasobów wodnych stanowi podstawę przyjęcia przez Komisję środków nadzwyczajnych. Tymczasem Komisja nie wykazała, że w roku połowowym 2008 maksymalny poziom połowu tuńczyka błękitnopłetwego został przekroczony.

Po trzecie, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008 skutkowało ograniczeniem działalności wnoszącego odwołanie z naruszeniem art. 15 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że każdy ma prawo do podejmowania pracy oraz wykonywania swobodnie wybranego lub zaakceptowanego zawodu.

Po czwarte, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008, które wprowadza zakaz połowów tuńczyka błękitnopłetwego od dnia 16 czerwca 2008 r., narusza zdaniem wnoszącego odwołanie zasadę pewności prawa, podczas gdy podmiot prawa powinien dysponować jasnymi i stałymi przepisami.

Po piąte, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008 narusza zasadę uzasadnionych oczekiwań. Zdaniem wnoszącego odwołanie podmiot prawa powinien bowiem dysponować rozsądnym zapewnieniem, że otrzymane zobowiązania zostaną spełnione. Ponieważ połów tuńczyka błękitnopłetwego był początkowo dopuszczalny we Francji do dnia 30 czerwca 2008 r., wnoszący odwołanie miał podstawy by oczekiwać, że będzie mógł dokonywać połowu do tego dnia.

Wreszcie, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008 naruszyło przysługujące wnoszącemu odwołanie prawo własności, które jednak jest chronione w art. 1 protokołu pierwszego do europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC). Ponieważ łowiony tuńczyk błękitnopłetwy stanowi mienie w rozumieniu tego artykułu, efektem przedczesnego zaprzestania połowu wnoszący odwołanie poniósł poważną szkodę majątkową i został pozbawiony wirtualnej wierzytelności.

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiające środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Atlantyku, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym (Dz.U. L 155, s. 9).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, s. 59).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-361/06 Ballast Nedam przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 grudnia 2012 r. przez Ballast Nedam NV

(Sprawa C-612/12 P)

(2013/C 71/16)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ballast Nedam NV (przedstawiciele: adwokaci A. R. Bosman i E. Oude Elferink)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Sądu zawartej w sentencji zaskarżonego wyroku.
- W razie uwzględnienia odwołania:
 - uwzględnienie w całości lub w części żądań przedstawionych przez Ballast Nedam w pierwszej instancji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W **zarzucie pierwszym** wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ oraz jego prawo do obrony przez to, że nie stwierdził nieważności (części) decyzji Komisji⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona Ballast Nedam. Sąd nie uwzględnił okoliczności, że wystosowane w niniejszej sprawie pismo w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 18 października 2004 r. nie spełniało wymogów, jakie prawo Unii stawia tego rodzaju pismom.

W uzasadnieniu tego twierdzenia Ballast Nedam podnosi po pierwsze, że chociaż w zaskarżonym wyroku Sąd uznał, że pismo w sprawie przedstawienia zarzutów jest niejasne w odniesieniu do istotnej kwestii, to jednak nie wyprowadził stąd wniosku, że Komisja nie zapewniła temu przedsiębiorstwu prawa do obrony.

Po drugie, Ballast Nedam kwestionuje ustalenie Sądu, w świetle którego w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów Komisja zawarła informacje wystarczające do oceny, na jakich faktach i okolicznościach instytucja ta oparła się w celu uzasadnienia swego twierdzenia o istnieniu naruszenia, oraz wskazała wyraźnie, które przedsiębiorstwa mogą spodziewać się nałożenia grzywny. W zakresie, w jakim ustalenie to dotyczy Ballast Nedam, opiera się ono na błędnej wykładni orzecznictwa Trybunału odnoszącego się do wymogów, jakim odpowiadać powinna treść pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Znaczenie ma przy tym okoliczność, że spółka zależna, której naruszenie przypisano spółce Ballast Nedam, nie została wymieniona w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.

Po trzecie Ballast Nedam kwestionuje stwierdzenie Sądu, że z pisma w sprawie przedstawienia zarzutów spółka ta musiała